

**SUY NIỆM
TIN MỪNG
CHÚA NHẬT**

*

Ngày 31-12-2017

**Lễ Thánh gia Chúa Giêsu,
Đức Maria và Thánh Giuse**

Ngày càng lớn lên

LỜI CHÚA: Lc 2, 22-40

Khi đã đến ngày lễ thanh tẩy của các ngài theo luật Môsê, bà Maria và ông Giuse đem con lên Giêrusalem, để tiến dâng cho Chúa, như đã chép trong Luật Chúa rằng: “Mọi con trai đầu lòng phải được gọi là của thánh, dành cho Chúa”, và cũng để dâng của lễ theo Luật Chúa truyền, là một đôi chim gáy hay một cặp bồ câu non. Và này đây, tại Giêrusalem, có một người tên là Simêon. Ông là người công chính và sùng đạo, ông những mong chờ niềm an ủi của Israel, và Thánh Thần hằng ngự trên ông. Ông đã được Thánh Thần linh báo cho biết là ông sẽ không thấy cái chết trước khi được thấy Đấng Kitô của Đức Chúa. Được Thần Khí dẫn dắt, ông lên Đền Thờ. Vào lúc cha mẹ Hai Nhi Giêsu đem con tới để chu toàn tập tục Luật đã truyền liên quan đến Người, thì ông ôm lấy Hai Nhi trên tay, và chúc tụng Thiên Chúa rằng:

Muôn lạy Chúa, giờ đây theo lời Ngài đã hứa, xin để tôi tớ này được an bình ra đi. Vì chính mắt con được thấy ơn cứu độ

Chúa đã dành sẵn cho muôn dân: Đó là ánh sáng soi đường cho dân ngoại, là vinh quang của Israel Dân Ngài.

Cha mẹ Hai Nhi ngạc nhiên vì những lời ông Simêon vừa nói về

(xem tiếp trang 2)

“Nơi Hai nhi Giêsu, Thiên Chúa mời gọi chúng ta trở nên những sứ giả của niềm hy vọng”

**Bài giảng của Đức Thánh Cha Phanxicô
trong Thánh lễ Đêm Giáng sinh**

24 tháng Mười Hai 2017

Bà Maria “đã sinh con trai đầu lòng, lấy tã bọc con, rồi đặt trong máng cỏ, vì hai ông bà không tìm được chỗ trong nhà trọ” (Lc 2,7). Với những lời đơn giản và rõ ràng này, Luca đưa chúng ta vào trọng tâm của đêm thánh ấy: Mẹ Maria sinh con; Mẹ cho chúng ta Chúa Giêsu, Ánh Sáng của trần gian. Một câu chuyện đơn giản chìm chúng ta vào trong biến cố làm thay đổi lịch sử của chúng ta mãi mãi. Mọi sự, trong đêm hôm ấy, đã trở nên nguồn hy vọng.

Chúng ta hãy trở lui lại mấy câu. Theo sắc lệnh của Hoàng đế, Maria và Giuse thấy rằng mình buộc phải lên đường. Các ngài phải rời bỏ người thân, nhà cửa và xứ sở để đi làm kiểm tra dân số. Đây là cuộc hành trình không thoải mái hay dễ dàng cho đôi vợ chồng trẻ sắp sinh con, vì phải rời khỏi xứ sở của mình. Trong lòng các ngài tràn đầy hy vọng và mong đợi vì em bé sắp sinh ra; nhưng những bước chân lại nặng trĩu vì những bất trắc và nguy hiểm đang đợi chờ những người phải rời nhà ra đi.

Và rồi các ngài thấy mình phải đối mặt với điều có lẽ là khó khăn hơn cả. Các ngài đến Bêlem và thấy rằng đó là một miền đất chẳng mong đợi mình. Một miền đất không có chỗ cho các ngài.

(xem tiếp trang 2)

Lễ Giáng sinh tại Bêlem: “Niềm vui của Chúa là sức mạnh của chúng ta”

WHĐ (27.12.2017) – Lễ Giáng sinh năm nay là một lễ Giáng sinh đặc biệt đối với các Kitô hữu ở Thánh Địa, sau khi Hoa Kỳ tuyên bố công nhận Jerusalem là thủ đô của Israel. Liên tiếp đã có những cuộc biểu tình phản đối trong khu vực; và ngày 21-12 Đại hội đồng Liên hiệp quốc đã thông qua một nghị quyết kêu gọi Mỹ rút lại tuyên bố trên.

Trong bối cảnh này, qua bài giảng Thánh lễ đêm Giáng sinh cử hành tại Vương cung thánh đường Giáng

sinh ở Bêlem, Đức Tổng giám mục Pierbattista Pizzaballa, Giám quản tông toà Toà Thượng phụ Latinh Jerusalem, khích lệ các tín hữu hãy can đảm: “Chúng ta có thể tiếp tục sống và ở lại đây, trong yếu đuối và nghèo khó, bởi vì đây là con đường của Chúa khi Ngài muốn đi vào thế giới và chúc phúc cho nhân loại. Chúng ta đừng buồn, vì niềm vui của Chúa là sức mạnh của chúng ta!”

“Bêlem, Thánh Địa và các Giáo hội đang sống, cầu nguyện và chịu đau khổ ở đây, phải là và có thể là một lời nhắc nhở sống động cho toàn Giáo hội và cho thế giới về mâu nhiệm hạt lúa mì chết đi để sinh nhiều hạt khác. Sự hiện diện của Giáo hội, chứng từ của các Kitô hữu khắp nơi trên thế giới, nhưng trên hết là ở đây,

(xem tiếp trang 4)

SUY NIỆM TIN MỪNG CHÚA NHẬT

Người. Ông Simêon chúc phúc cho hai ông bà, và nói với bà Maria, mẹ của Hài Nhi: “Thiên Chúa đã đặt cháu bé này làm duyên có cho nhiều người Ítraen phải vấp ngã hay được trở dậy. Cháu còn là dấu hiệu bị người đời chống báng còn chính bà, thì một lưỡi gươm sẽ đâm thấu tâm hồn bà, ngõ hầu những ý nghĩ từ thâm tâm nhiều người phải lộ ra.

Khi ấy cũng có một nữ ngôn sứ tên là Anna, con ông Ponuen, thuộc chi tộc Ase. Bà đã nhiều tuổi lắm. Từ khi xuất giá, bà đã sống với chồng được bảy năm, rồi ở góa, đến nay đã tám mươi tư tuổi. Bà không rời bỏ Đền Thờ, những ăn chay cầu nguyện, sớm hôm thờ phượng Thiên Chúa. Cũng vào lúc ấy, bà tiến lại gần bên, cảm tạ Thiên Chúa, và nói về Hài Nhi cho hết những ai đang mong chờ gặp ngày Thiên Chúa cứu chuộc Giêrusalem.

Khi hai ông bà đã làm xong mọi việc như Luật Chúa truyền, thì trở về nơi cư ngụ là Nadarét, miền Galilê. Còn Hài Nhi, ngày càng lớn lên, thêm vững mạnh, đầy khôn ngoan, và hằng được ân nghĩa cùng Thiên Chúa.

SUY NIỆM

Khi viết sách Tin Mừng, thánh Luca thích nêu bật vai trò của phụ nữ, vì trong xã hội Israel thời xưa, việc lãnh đạo chủ yếu do đàn ông. Luca hay đặt sóng đôi những câu chuyện về các nhân vật nam và nữ. Sau trình thuật sứ thần Gabrien truyền tin cho ông Dacaria, thì đến trình thuật sứ thần truyền tin cho Đức Mẹ. Sau sự xuất hiện của ông già Simêon nói tiên tri về Hài Nhi, thì bà Anna cũng được giới thiệu mình nhiên như một nữ ngôn sứ. Làm ngôn sứ đầu phải là đặc quyền dành cho phái nam!

Khuôn mặt của Simêon và Anna có những nét giống nhau. Cả hai đều là những người tuổi cao và đạo hạnh. Đời sống của họ gắn bó với Đền thờ. Riêng cuộc đời của cụ bà Anna thì thật đáng phục. Cụ xuất giá được bảy năm thì ở góa, nay cụ đã tám mươi tư. Giả như cụ

(xem tiếp trang 3)

“Nơi Hài nhi Giêsu, Thiên Chúa mời gọi chúng ta...”

Và nơi đó, nơi mọi thứ đều là một thử thách, Đức Maria đã sinh ra cho chúng ta Đấng Emmanuel. Con Thiên Chúa phải sinh ra trong một chuồng bò vì người nhà của Ngài không dành chỗ cho Ngài. “Người đã đến nhà mình nhưng người nhà chẳng chịu đón nhận” (Ga 1,11). Và nơi đó, trong tăm tối của một thành phố chẳng có phòng cũng chẳng có chỗ cho người lạ từ xa đến, trong tăm tối của một thành phố nhận nhiệm mà lúc này dường như muốn hình thành bằng cách quay lưng lại với người khác ... ngay ở nơi đó, một đốm lửa cách mạng của tình yêu của Thiên Chúa đã bùng lên. Ở Bêlem, một tia hy vọng đã mở ra cho những người đã mất đất đai, quê hương, mơ ước của mình; cả cho những ai bị ngộp thở vì cuộc sống đóng kín.

Theo bước Giuse và Maria có biết bao dấu chân khác. Chúng ta thấy những cuộc hành trình của những gia đình buộc phải ra đi vào thời của chúng ta ngày nay. Chúng ta thấy những cuộc hành trình của hàng triệu người không muốn ra đi nhưng phải bỏ lại những người thân vì bị xua đuổi khỏi đất nước mình. Trong nhiều trường hợp, cuộc ra đi này đầy hy vọng, hy vọng cho tương lai; nhưng với nhiều người khác, cuộc ra đi này chỉ có thể mang một tên gọi: thoát thân. Thoát khỏi những Hêrôđê của thời nay, là những kẻ dùng quyền lực thống trị để làm giàu, và không hề áy náy khi đổ máu người vô tội.

Maria và Giuse, những người không có phòng trọ, lại là những người đầu tiên đón nhận Đấng đến để ban cho tất cả chúng ta quyền công dân. Đấng đã dùng sự nghèo khó và khiêm hạ để công bố và tỏ cho thấy quyền năng và tự do đích thực được thể hiện nơi việc tôn vinh và trợ giúp những ai yếu đuối và thấp hèn.

Đêm ấy, Đấng không có nơi để sinh ra đã được loan báo cho những người không có chỗ trên bàn ăn hay trên đường phố. Các mục đồng là những người đầu tiên nghe được Tin Mừng này. Do công việc của mình, họ là những người buộc phải sống ở rìa xã hội. Hoàn cảnh sống của họ và nơi họ phải sống không cho họ thi hành mọi nghi lễ buộc phải giữ về việc thanh tẩy; nên họ bị coi là ô uế. Da thịt, quần áo, mùi vị cơ thể, cả cách nói năng, nguồn gốc của họ, tất cả đều phản lại họ. Tất cả mọi thứ về họ đều gây ra mất tin tưởng. Họ là

những người nam và nữ bị xa cách, làm cho người khác sợ hãi. Họ bị coi là những kẻ ngoại giữa những người tin, là kẻ tội lỗi giữa những người công chính, là ngoại kiều giữa các công dân. Nhưng thiên thần lại nói với họ - những người dân ngoại, tội nhân và ngoại kiều ấy: “Đừng sợ; vì tôi mang đến cho anh em một tin vui lớn lao, cũng là tin vui cho toàn dân: hôm nay Đấng Cứu thế đã sinh ra cho anh em trong thành vua David, Người là Đấng Mêsia, là Chúa” (Lc 2,10-11).

Đây là niềm vui mà đêm nay chúng ta được mời gọi chia sẻ, cử hành và loan báo. Niềm vui mà Thiên Chúa, với lòng thương xót vô hạn của Ngài, đã ôm lấy chúng ta khi chúng ta còn là dân ngoại, là kẻ tội lỗi và người xa lạ, và Ngài đòi chúng ta cũng phải làm như vậy.

Niềm tin mà chúng ta tuyên xưng đêm nay cho chúng ta thấy được Thiên Chúa hiện diện trong những hoàn cảnh mà chúng ta tưởng Ngài vắng mặt. Ngài hiện diện nơi người khách không được chào đón, thường là không được nhìn nhận, đang đi qua các thành phố và khu xóm của chúng ta, đang đi trên những chuyến xe buýt của chúng ta và gõ cửa nhà chúng ta.

Chính niềm tin này cũng thôi thúc chúng ta dành chỗ cho sự sáng tạo mới về mặt xã hội, và không sợ phải sống những mối tương quan mới, trong đó không ai cảm thấy rằng không có chỗ cho mình trên trái đất này. Giáng sinh là thời gian để biến sức mạnh của sợ hãi thành sức mạnh của tình yêu, sức mạnh cho một sáng tạo mới của lòng bác ái. Lòng bác ái ấy không bằng lòng với chuyện bất công, như thể đó là điều đương nhiên, nhưng giữa những căng thẳng và mâu thuẫn, can đảm trở thành “ngôi nhà bánh”, một miền đất hiếu khách. Đó là điều mà Thánh Gioan Phaolô II đã nói với chúng ta: “Đừng sợ! Hãy mở rộng cửa cho Chúa Kitô” (Bài giảng trong Thánh lễ khai mạc sứ vụ giáo hoàng, 22 tháng Mười 1978).

Nơi Hài nhi Bêlem, Thiên Chúa đến gặp chúng ta và làm cho chúng ta trở nên những người tham gia tích cực vào đời sống chung quanh chúng ta. Ngài hiến mình cho chúng ta, để chúng ta có thể bông ấm Ngài, nâng đỡ Ngài và ôm lấy Ngài. Để trong Ngài, chúng ta không còn sợ phải bông ấm, nâng đỡ và ôm lấy những người đói khát, người xa lạ, người trần trụi, đau yếu, người bị giam cầm (x. Mt 25,35-36). “Đừng sợ! Hãy mở ra,

(xem tiếp trang 4)

Giáo hội tại Thánh Địa trước những mong đợi của người trẻ

WHD (22.12.2017) – Tại Trung Đông, các Kitô hữu trẻ cũng hưởng ứng việc chuẩn bị cho Thượng Hội đồng về người trẻ, sẽ diễn ra tại Roma vào tháng Mười 2018, khi tham gia trả lời bản câu hỏi do Tòa thánh Vatican phổ biến trên mạng internet. Chủ đề của Thượng Hội đồng là “Người trẻ, đức tin và sự phân định ơn gọi”.

Trong bối cảnh mất an ninh chính trị, thất nghiệp và di cư ra nước ngoài, những Kitô hữu trẻ của Israel, Palestine và Jordan thường nói họ ở xa Giáo hội và lo lắng về một Hội giáo mang màu sắc chính trị đang mạnh lên.

“Những người trẻ của Thánh Địa muốn có một Giáo hội bớt quan liêu, thương xót hơn, gần gũi hơn với người nghèo, và đáng tin cậy”. Đó là tóm tắt của Đức giám mục William Shomali, Đại diện Tòa Thượng phụ Latinh Jerusalem đặc trách Jordan, về các câu trả lời.

Vị Đại diện Tòa Thượng phụ đã tiến hành cuộc phân tích này vào giữa tháng 12 tại Jerusalem, trong Khoá họp của Hội đồng các Vị Bản quyền Công giáo tại Thánh địa (AOCTS).

“Khi đọc xong các câu trả lời - thực sự là khá ít ỏi - và nhất là khi nghe các bạn trẻ trong nhiều cuộc gặp gỡ được tổ chức để chuẩn bị cách riêng cho Thượng Hội đồng”, Đức giám mục Shomali cho biết ngài nắm bắt được một chủ đề lặp đi lặp lại: sự cần thiết phải có một “*chứng từ khả tín*” nơi các nhà lãnh đạo tôn giáo. Những người trẻ ở Thánh Địa đòi hỏi một linh mục phải có khả năng giảng dạy và trả lời những câu hỏi của họ về đời sống và đức tin.

Khủng hoảng niềm tin

Cha Imad Twal hiện đang sống tại Jordan, là cha chính xứ ở Fuheis, một thị trấn nhỏ phía Tây Amman. Vị linh mục Jordan này không ngần ngại nói về “cuộc khủng hoảng niềm tin” của các Kitô hữu trẻ tại Thánh Địa và trong Giáo hội.

“Tôi tin rằng những người trẻ của chúng ta chú tâm đến khía cạnh tinh thần hơn là có lòng đạo thực sự: họ nghĩ đến đức tin cá nhân của mình và mối tương quan của mình với Thiên Chúa, nhưng không có cảm

(xem tiếp trang 4)

Toà Thánh bày tỏ lòng biết ơn trong cuộc bỏ phiếu tại Liên hiệp quốc về Jerusalem

WHD (23.12.2017) – Với đại đa số (128 phiếu thuận, 9 phiếu chống và 35 phiếu trắng), ngày 21 tháng Mười Hai 2017, Đại hội đồng Liên hiệp quốc đã thông qua một nghị quyết về tình trạng của Jerusalem, phản đối việc Hoa Kỳ công nhận thành phố này là thủ đô của Israel. Phiên họp đặc biệt này của Đại hội đồng được triệu tập theo đề nghị của Thổ Nhĩ Kỳ và Yemen, để bỏ phiếu về dự thảo nghị quyết kêu gọi Hoa Kỳ rút lại tuyên bố công nhận Jerusalem là thủ đô của Israel.

Trong bài phát biểu tại cuộc thảo luận với tư cách tham vấn –vì không có quyền bỏ phiếu tại Đại hội đồng–, Phái đoàn Tòa thánh tại Liên hiệp quốc đã bày tỏ “lòng biết ơn với các quốc gia thành viên vì những nỗ lực của họ nhằm ngăn ngừa những đợt sóng bạo lực mới và thúc đẩy đối thoại

và đàm phán giữa Israel và Palestine về tiến trình hoà bình và vấn đề Jerusalem”.

Đồng thời, Tòa thánh muốn nhắc lại rằng tất các quốc gia có nghĩa vụ “tôn trọng hiện trạng lịch sử của thành thánh, phù hợp với các nghị quyết thích đáng của Liên hiệp quốc”.

(xem tiếp trang 4)

SUY NIỆM TIN MỪNG CHÚA NHẬT

lấy chồng vào năm mười lăm tuổi, thì hẳn cụ đã sống trong cảnh góa bụa hơn sáu mươi năm. Một thời gian dài không có chỗ dựa vững chắc của người chồng. Nhưng cụ Anna lại tìm thấy một chỗ dựa khác, vững hơn. Đó là Thiên Chúa mà cụ đem ngày thờ phượng (c. 37). Đó là Đền thờ mà cụ coi như nhà của mình. Đời sống của một góa phụ trẻ, lúc mới ngoài hai mươi, thật không dễ. Ăn chay cầu nguyện là cách để cụ làm chủ bản thân và thắng cám dỗ.

Siméon và Anna đều là những người cao tuổi đã và đang chờ. Họ sống để chờ những lời Chúa hứa được thành tựu, sống để chờ ngày Thiên Chúa cứu chuộc Giêrusalem (c. 38). Anna có biết hôm nay nỗi đợi chờ của cụ được đáp ứng không? Với trực giác của một ngôn sứ, cụ nhận ra ngay vị Cứu tinh bé nhỏ đang được bế ẵm trên tay của đôi vợ chồng nghèo. Như xuất thần, cụ nói về Hài Nhi cho những người chung quanh. Không phải chờ nữa, vì ơn cứu chuộc mong mỗi từ lâu nay đã đến. Thiên Chúa đã giữ trọn lời hứa của Ngài.

Chúng ta đang mừng Lễ Giáng sinh, mừng Con Thiên Chúa làm người. Chúng ta có ít thời gian để suy niệm về thời gian của Ngài ở Nadarét. Hơn ba mươi năm để Hài Nhi từ từ lớn lên, trở nên người trưởng thành. Làm người là chấp nhận lớn lên mỗi ngày một chút về mọi mặt. Thân xác của cậu Giêsu trở nên mạnh mẽ, trí tuệ cậu đầy khôn ngoan, và về mặt tâm linh, ân lộc của Thiên Chúa ở trên cậu (c. 40). Hài Nhi Giêsu đã lớn lên một cách quân bình để thành Thầy Giêsu đi rao giảng vào lúc ngoài ba mươi. Con Thiên Chúa cũng phải chăm chỉ học làm người, qua tha nhân và kinh nghiệm, qua lao động và thách đố trong cuộc sống. Ngài chia sẻ phận người long đong của chúng ta, nên Ngài hiểu gánh nặng của phận người. Xin được học nơi Nadarét về chia sẻ và phục vụ, về tha thứ và yêu thương. Xin được trở nên người có khả năng dám sống và chết cho người khác.

(xem tiếp trang 4)

SUY NIỆM TIN MỪNG CHÚA NHẬT

CẦU NGUYỆN

Lạy Chúa,
xin cho con luôn vui tươi,
dù có phải lo âu và thống khổ,
xin cho con đừng bao giờ khép lại
với chính mình;
nhưng biết nghĩ đến những người
quanh con,
những người - cũng như con -
đang cần một người bạn.

Nếu như con nên yếu đuối,
thì xin cho con biết yêu thương và
sáng suốt hơn,
thông cảm và nhân từ hơn.

Nếu bàn tay con run rẩy,
thì xin giúp con luôn biết mở ra
và cho đi.
Khi lâm tử,
xin cho con biết đón nhận khổ
đau và bệnh tật
như một lời kinh.

Ước chi con sẽ chết trong khiêm
hạ và tín thác,
như một lời xin vâng cuối cùng.
Và con về nhà Chúa,
để dự tiệc yêu thương muôn đời.
Amen. ■

Lm Antôn Nguyễn Cao Siêu, SJ

Toà Thánh bày tỏ lòng biết ơn...

Trong bài phát biểu, Toà thánh nói đến “tính cách độc nhất” của Jerusalem, hệ tại “bản chất đặc biệt của thành thánh này, thánh thiêng đối với cả ba tôn giáo độc thần, và là biểu tượng cho hàng triệu tín đồ trên khắp thế giới, vẫn coi đó là thủ đô tinh thần của họ”.

Quan sát viên thường trực của Toà thánh tại Liên hiệp quốc nói tiếp: “Ý nghĩa này vượt ra ngoài vấn đề biên giới, và thực tế này cần được coi là ưu tiên trong tất cả các cuộc đàm phán để đạt đến một giải pháp chính trị”.

Do đó, Toà thánh kêu gọi một giải pháp hoà bình, tôn trọng “bản chất của Jerusalem, tính thánh thiêng và giá trị phổ quát của thành phố này”. Toà thánh khẳng định rằng “chỉ có một quy chế được quốc tế bảo đảm mới có thể duy trì tính cách độc nhất của nó, và bảo đảm cho cuộc đối thoại và hoà giải để có hoà bình trong khu vực”. ■

(Theo Vatican News)

Lễ Giáng sinh tại Bêlem...

phải là sự hiện diện “Giáng sinh” (và “Phục sinh”): cuộc sống và hành động của chúng ta phải phù hợp với cuộc sống và hành động của Chúa Kitô, Đấng được sinh ra nhỏ bé và nghèo nàn để trở nên bánh và sự sống cho con người”.

Đức Tổng giám mục Pizzaballa cũng kêu gọi các nhà lãnh đạo trên thế giới: “Quý vị cũng hãy can đảm lên; ước chi quý vị dám mạo hiểm xây dựng hòa bình và tình huynh đệ, bằng cách từ bỏ tìm kiếm vinh quang và quyền lực, bằng cách cúi xuống phục vụ hạnh phúc của con người”, bởi vì: “Cánh cửa thấp dẫn vào Vương cung thánh đường Chúa giáng sinh cũng là lối vào sự vĩ đại thật sự. Và lát nữa đây, khi chúng ta đứng vòng quanh để chạm vào và hôn kính Hải nhi Bêlem, chúng ta hãy đặt trái tim và cuộc sống của chúng ta vào cử chỉ đó, bằng cách đón nhận đường lối nhỏ bé và khiêm hạ của Giáng sinh, là phương thế duy nhất để được cứu độ và bình an”.

Trong số những người tham dự Thánh lễ đêm Giáng sinh tại Bêlem, đặc biệt có Tổng thống Palestine Mahmoud Abbas. ■

“Nơi Hải nhi Giêsu, Thiên Chúa mời gọi chúng ta...”

hãy mở rộng cánh cửa cho Chúa Kitô”. Nơi Hải nhi này, Thiên Chúa mời gọi chúng ta trở nên những sứ giả của niềm hy vọng. Ngài mời gọi chúng ta trở nên những người lính canh cho rất nhiều người đang bị đè nén bởi nỗi tuyệt vọng vì gặp những cánh cửa đóng kín. Nơi Hải nhi này, Thiên Chúa làm cho chúng ta trở thành những người thực thi lòng mến khách của Ngài.

Hân hoan vì quà tặng là Hải nhi Bêlem, chúng con xin Chúa cho tiếng khóc của Chúa thức tỉnh chúng con ra khỏi thói thờ ơ, mở to mắt trước những ai đang đau khổ. Xin cho lòng nhân hậu của Chúa đánh thức sự nhạy cảm của chúng con và cho chúng con thấy mình được mời gọi nhận ra Chúa nơi những người đến thành phố của chúng con, bước vào lịch sử và cuộc sống của chúng con. Xin cho lòng nhân hậu cách mạng của Chúa dẫn chúng con đến chỗ cảm nghiệm được lời mời gọi trở nên những người đem lại niềm hy vọng và lòng nhân hậu cho dân tộc chúng con. ■

(Nguồn: Vatican News)

Giáo hội tại Thánh Địa...

tưởng mình cần đến Giáo hội, mà họ thấy rất xa vời”.

Theo cha Imad Twal, ngoài những khó khăn kinh tế-xã hội (bất ổn, thất nghiệp) mà họ phải đối mặt và khiến cho họ “hoài nghi”, người Kitô hữu trẻ ở khu vực này cũng đang lo ngại về sự trỗi dậy của một Hội giáo mang màu sắc chính trị. Cha cảnh báo: “Với Syria và Iraq ở trước cửa nhà chúng tôi, chúng tôi đang sống gần một ngọn núi lửa”.

Trong bản tổng kết những câu trả lời của người trẻ cho bản câu hỏi của Tòa thánh, Đức cha Shomali cũng nói về tình hình đặc biệt này tại Jordan, một quốc gia “bị ảnh hưởng vì những cuộc xung đột ở các nước lân cận nhiều hơn các nước khác”.

Đối với Đức cha, sự kiện người Kitô hữu trẻ đòi hỏi nơi Giáo hội một “giáo huấn sâu xa” trong các câu trả lời của họ, bắt nguồn từ nhu cầu muốn trở nên mạnh mẽ hơn trước sự trỗi dậy của một Hội giáo mang màu sắc chính trị.

Đức cha khẳng định: “Tôi không nói về mối đe dọa của Nhà nước Hồi giáo, nhưng với một não trạng cực đoan

đang lớn mạnh mà giới trẻ của chúng ta vấp phải khi họ tìm việc làm hoặc đến trường đại học – là nơi rõ ràng Hội giáo muốn lôi kéo các tín đồ”.

Một thách đố cho Giáo hội

Cộng với những khó khăn này là thực trạng di dân, mà từ nhiều năm nay đã làm cho thiếu số Kitô hữu ở Thánh Địa (2 đến 3% dân số) giảm sút. Cha Imad Twal than phiền: “Khi một người trẻ tìm được cách đi khỏi đây, là họ ra đi”, như trước đây một số người trong cộng đồng Fuheis của cha đã di cư sang Hoa Kỳ từ những năm 1960.

Cha Twal nói thêm rằng đây là một thử thách lớn đối với Giáo hội: “Chúng ta phải hiểu những thay đổi này nơi người trẻ và học cách nói bằng ngôn ngữ của họ, đồng thời thích nghi giáo huấn của chúng ta với thực tế hiện nay”.

Sau khi đúc kết các câu trả lời của người trẻ, Đức cha William Shomali còn kể đến những sức mạnh của các Giáo hội địa phương, như nét trẻ trung của hàng giáo sĩ hay lòng nhiệt thành của các tín hữu, cũng như ý thức của họ về tầm quan trọng của mục vụ ơn gọi. ■

(Theo La Croix)